

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členov senátu JUDr. Ľubice Filovej a JUDr. Judity Kokolevskej, v právnej veci žalobkyne: **S.**, bytom **H.**, *právne zastúpená JUDr. Petrom Majerníkom, advokátom so sídlom AK v Košiciach, Floriánska 16*, proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach, Krajský dopravný inšpektorát**, Košice, Kuzmányho 8, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 4. septembra 2013, č.k. 7S/190/2012-38, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 4. septembra 2013, č.k. 7S/190/2012-38, **potvrďuje**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „Os.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala zrušenia rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-KE-KDI2-P-65/2012 zo dňa 17.04.2012, ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil rozhodnutie o priestupku vydané Okresným dopravným inšpektorátom Okresného

riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach pod č. ORPZ-KE-ODI1-P-122/2011 zo dňa 19.12.2011 o uznaní žalobkyne vinnou zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. j/ zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), uložení pokuty podľa § 22 ods. 2 písm. d/ zákona o priestupkoch vo výške 60 eur a povinnosti uhradiť trovy konania vo výške 16 €.

Priestupku sa mala žalobkyňa dopustiť tým, že dňa 28.01.2011 v čase o 19.10 hod. viedla ako vodička osobné motorové vozidlo zn. Mercedes Benz ev.č. K.po štátnej ceste I/50 od Košíc v smere na Pereš, nerešpektovala pokyn policajtov na zastavenie vozidla, ktoré jej bolo dávané hliadkou PZ z idúceho služobného motorového vozidla, a to svetelné a zvukové výstražné znamenia, prerušované svetelné znamenia stretávacími a diaľkovými svetlami. Tieto pokyny na zastavenie, dávané v úseku od svetelnej križovatky na ulici Moldavskej pri obchodnom centre Optima až pred výjazdom na vodárne pred mestskou časťou Pereš nerešpektovala a pokračovala neprimeranou rýchlosťou v jazde. Vodička po zastavení vozidla bola hliadkou PZ kontrolovaná, pričom jej bolo oznámené, akého priestupku sa dopustila. Menovaná na mieste uviedla, že si nie je vedomá spáchania priestupku. K priestupku bola sprísaná správa o výsledku objasňovania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, na ktorú sa menovaná nevyjadřila a vlastnoručne ju podpísala. Týmto konaním žalobkyňa porušila ustanovenie § 3 ods. 2 písm. c/ s poukázaním na ustanovenie § 137 ods. 2 písm. j/ zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Krajský súd považoval za preukázané, že žalobkyňa sa dopustila priestupku podľa § 22 ods. 2 písm. d/ zákona o priestupkoch porušením § 3 ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z.z., keď nerešpektovala pokyny hliadky Policajného zboru (PZ) na zastavenie osobného motorového vozidla, dávané svetelnými i zvukovými znameniami a k jeho zastaveniu došlo až po tom, čo sa hliadka PZ sa svojím služobným motorovým vozidlom dostala na úroveň motorového vozidla žalobkyne a pohybom ruky jej bolo prikázané zastaviť motorové vozidlo. Aj v prípade, ak by žalobkyňa uvedené pokyny na zastavenie osobného motorového vozidla nezaregistrovala, dopustila by sa predmetného priestupku. Žalobkyňa pritom ani v správnom konaní ani v žalobe netvrdila, že nemohla zastaviť skôr z dôvodu, že by mohlo dôjsť k porušeniu pravidiel cestnej premávky, upravujúcich zastavenie motorového vozidla. Pokiaľ žalobkyňa namietala absenciu zistenia dôvodu zastavovania

jej vozidla, lebo neprimeraná rýchlosť jej jazdy nebola preukázaná, túto jej námietku krajský súd nepovažoval za dôvodnú, lebo z § 69 ods.1 písm. g/ zákona č.8/2009 Z.z., § 2 ods. 1 písm. j) a § 23 ods. 1 zák.č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore vyplýva pre policajta oprávnenie dávať pokyny na zastavenie dopravného prostriedku pri výkone dohľadu nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky. Záver o neprimeranej rýchlosti, ktorý bol dôvodom na vykonanie kontroly, či v motorovom vozidle idúcom neprimeranou rýchlosťou sa nenachádzajú osoby, po ktorých je vyhlásené pátranie, alebo veci pochádzajúce z trestnej činnosti, bol podľa názoru krajského súdu vzhľadom na to, že vozidlo žalobkyne predišlo vozidlo hliadky PZ logickou reakciou hliadky PZ. Žalobkyňa nebola postihnutá za neprimeranú rýchlosť a preto nebolo povinnosťou správnych orgánov preukazovať, že žalobkyňa nerešpektovala pravidlá cestnej premávky, týkajúce sa rýchlosti motorového vozidla.

Vo včas podanom odvolaní žalobkyňa poukazovala na ustanovenie § 205 ods. 2 písm. a/, d/ a f/ a § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., pretože súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a vec tiež nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Namietala, že nebol predložený jediný dôkaz o tom, akou rýchlosťou sa pohybovali vozidlá hliadky a žalobkyne. Jedinou skutočnosťou, ktorá oprávňovala zákrok hliadky, je jej následné tvrdenie o prekročení rýchlosti; keďže však tento dôvod nebol podložený relevantnými dôkazmi, mala za to, že zákrok hliadky nebol vykonaný v rámci dohľadu nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky, čím je vylúčené naplnenie skutkovej podstaty priestupku podľa § 137 ods. 2 písm. j/ zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pretože toho sa môže dopustiť len osoba, ktorá neuposlúchne pokyn, výzvu alebo príkaz policajta v súvislosti s výkonom jeho oprávnení pri dohľade nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky. Podľa jej názoru hliadka vôbec nebola oprávnená zastaviť vozidlo v zmysle zákona 171/1993 Z.z. Štátny orgán nekonal zákonom ustanoveným spôsobom, jeho výzva na zastavenie vozidla nebola legálna a už vôbec nie legitímna a z toho dôvodu žalobkyňa nemôže byť postihnutá za neuposlúchnutie výzvy, ktorá bola vykonaná v rozpore so zákonom. Pokyn hliadky, dávaný pohybom ruky uposlúchla a vozidlo zastavila, preto sa nemohla dopustiť zvlášť závažného porušenia pravidiel cestnej premávky. Neuposlúchnutie a neskoré uposlúchnutie v žiadnom prípade nie sú rovnakej intenzity. Pokiaľ by sa od vodiča vyžadovalo

bezpodmienečné a bezodkladné uposlúchnutie pokynu policajta na zastavenie, vodič by sa dostal do neriešiteľnej situácie – uposlúchnutie výzvy musí byť z časového hľadiska realizované vzhľadom na všetky okolnosti. Žalobkyňa zdôraznila, že na pojednávaní krajského súdu poukázala na to, že hliadka PZ ju zastavovala v časti, kde už začína cesta pre motorové vozidlá a aj keby pokyn na zastavenie zaregistrovala skôr, nemohla by bezpečne zastaviť. Aj keby mohlo dôjsť k porušeniu určitých pravidiel, nemohlo sa tak stať závažným spôsobom ako to vyžaduje § 137 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z.z. Namietala tiež, že ak prvostupňový súd z akéhokoľvek dôvodu považoval za významné ustálenie skutočnosti, či objektívne mohla zastaviť s vozidlom skôr ako tak učinila, a to bezpečne a bez porušenia pravidiel cestnej premávky, bolo jeho povinnosťou vykonať dokazovanie aj na túto skutočnosť a nie uspokojiť sa s tým, že takúto skutočnosť neuviedla.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu v rozsahu odvolania bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a dospel k názoru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

Pokiaľ žalobkyňa vytýkala rozhodnutiu súdu, že sa s jej námietkami a argumentmi nevysporiadal, odvolací súd námietku za opodstatnenú nepovažoval. Krajský súd vo svojej právnej úvahe zrozumiteľne a jasne vysvetlil, prečo v konaní považoval za preukázané, že žalobkyňa sa dopustila priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. j/ zákona o priestupkoch tým, že včas nerešpektovala pokyn hliadky na zastavenie osobného motorového vozidla. Správne poukázal aj na tú skutočnosť, že žalobkyňa v žalobe ani netvrdila, že pokyn hliadky na zastavenie motorového vozidla nemohla uposlúchnuť skôr z dôvodu, že by tým došlo k porušeniu pravidiel cestnej premávky upravujúcich zastavenie motorového vozidla. Odvolací súd preto na argumentáciu krajského súdu uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku ako na výstižnú, náležitú a správnu už len poukazuje a s dôvodmi jeho rozhodnutia sa v plnej miere stotožňuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Na doplnenie odvolací súd uvádza, že ak hliadka policajného zboru v rámci plnenia úlohy policajného zboru pri realizácii dohľadu nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky žalobkyňu zastavila, policajt konal v rámci svojho oprávnenia kontrolovať

dodržiavanie povinností účastníka cestnej premávky alebo iných osôb podľa § 69 ods. 1 písm. g) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke. Mylne sa preto žalobkyňa domnieva, že zákrok hliadky nebol vykonaný v súlade s § 2 ods. 2 písm. j/ zákona o cestnej premávke a výzva na zastavenie vozidla nebola legálna a legitímna. Na túto skutočnosť nemá vplyv ani absencia údajov o presnej rýchlosti pohybu vozidla žalobkyne či vozidla hliadky, ktorú predbiehala, resp. fyzických dôkazov o nich, pretože služobný zákrok policajta zákon povoľuje aj za situácie, keď je dôvodné podozrenie z páchania priestupku. Žalobkyňa bola priestupkovo postihnutá za nerešpektovanie pokynov hliadky. Okolnosť, že zaregistrovala pokyn na zastavenie až po tom, ako ju policajné vozidlo predbehlo, je irelevantná, keďže jej povinnosťou bolo sledovanie situácie v cestnej premávke aj za vlastným motorovým vozidlom (§ 4 ods.1 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z.z.). Zastavenie vozidla až po vynútení si jeho splnenia (až keď hliadka dosiahla úroveň rýchlosti žalovanej), bolo preto vyhodnotené ako priestupok v súlade so zákonom.

Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní poukazovala na svoje tvrdenia prednesené až na pojednávaní krajského súdu, touto námietkou sa nezaoberal ani odvolací súd, keďže išlo o námietku, vznesenú až po uplynutí dvojmesačnej lehoty na podanie žaloby (§ 250b ods. 1 v spojení s § 250h ods. 1 O.s.p.)

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods.1 O.s.p., keďže žalobca v odvolacom konaní nebol úspešný.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 25. novembra 2015

JUDr. Viera Nevedelová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Alena Augustiňáková